

Παγκόσμια ευθύνη για την γη της Παλαιστίνης

[/ Γνώμες](#)

Η Παλαιστίνη, όπως παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή, δεν είναι απλώς ένα κομμάτι της γης. Είναι ένας τόπος υπόσχεσης, μια γη ευλογημένη που φιλοξένησε την πορεία του λαού του Θεού, τους Προφήτες, τους Δίκαιους της προ Χριστού εποχής, και τελικά την Γέννηση του Χριστού, την διδασκαλία Του και την Θυσία Του.

• **Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Κανάκης**

Στην Βίβλο η γη αυτή περιγράφεται ως «γη ρέουσα γάλα και μέλι», δηλαδή πρόκειται για χώρος ζωής, ελπίδας και πνευματικής καρποφορίας. « Είναι το σημείο όπου ο ουρανός συνάντησε τη γη», το σημείο όπου η θεία παρουσία αποκαλύφθηκε με τρόπο μοναδικό στην ιστορία της ανθρωπότητας. Στους λόφους και τις κοιλάδες της αντήχησαν οι φωνές αγίων ανθρώπων, εκεί περπάτησε ο Χριστός, εκεί ρίζωσε η εμπειρία της σωτηρίας. Πρόκειται, λοιπόν, για έναν τόπο

που υπερβαίνει τα γεωγραφικά όρια και γίνεται σύμβολο του ιερού, σύμβολο της δυνατότητας σχέσης Θεού και ανθρώπου, γεγονός που βιώνει ζωντανά όποιος επισκεφθεί αυτόν τον τόπο.

Και ενώ αυτά είναι τα μεγάλα και σημαντικά αυτού του τόπου, σήμερα τα γεγονότα είναι εντελώς διαφορετικά. Ο πόλεμος και η βία κυριαρχούν. Προσφυγιά, παιδιά ορφανά και ο γοερός θρήνος αντηχεί πάνω από σώματα αθώων ανθρώπων. Μια σκιά θανάτου απλώνεται και το μέλλον είναι αβέβαιο. Η επιβίωση γίνεται αφόρητη και η απογοήτευση περισσεύει. Οι αντιφάσεις γίνονται πολλές. Η γη της υπόσχεσης μετατρέπεται σε γη μαρτυρίου. Το ιερό γίνεται βέβηλο. Το φως καλύπτεται από το σκοτάδι. Το μίσος και η εκδίκηση αντικαθιστούν την αγάπη και την ειρήνη. Σε αυτά τα χώματα, που ο Χριστός, από όρος υψηλό δίδαξε: «μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται», εκεί η έχθρα πλεονάζει.

Και είναι αυτό που συμβαίνει ένα θέμα που αφορά μόνο δύο λαούς; Όχι! Το δράμα της Παλαιστίνης είναι, αν το σκεφθούμε, το δράμα όλης της ανθρωπότητας. Μιας ανθρωπότητας που δεν βαδίζει καλά. Ο άνθρωπος που λαχταρά τον Θεό, το δίκαιο, το φωτεινό, εγκλωβισμένος στα πάθη και τα συμφέροντα του γίνεται επικίνδυνος και ασφαλώς δυστυχής. Το ιερό βεβηλώνεται και η γη, το κοινό μας δώρο από τον Θεό, μετατρέπεται σε πεδίο διαμάχης και διεκδίκησης. Ο πόλεμος στην αγία γη δεν είναι απλώς μια τοπική σύγκρουση, είναι σίγουρα μια πληγή στο σώμα της Ιστορίας και της ανθρώπινης αξίας. Όλο αυτό που βλέπουμε να γίνεται τόσο κοντά στην χώρα μας, χρειάζεται να μας ωθεί σε αυτοκριτική και πνευματική αφύπνιση. «Αν ο πιο ιερός τόπος της ιστορίας αιμορραγεί, μήπως αυτό σημαίνει πως και η παγκόσμια συνείδηση νοσεί; Μήπως το μέλλον της Παλαιστίνης είναι τελικά ένας καθρέφτης του μέλλοντος του ίδιου του κόσμου;», αναρωτιέται ο σκεπτόμενος άνθρωπος.

Η αξία της γης της Παλαιστίνης παραμένει ακέραιη και σημαντική, είναι ο τόπος που έγινε τα πιο σημαντικά, η Ενσάρκωση του Θεού. Αυτό δεν θα χαθεί ποτέ, γιατί είναι κάτι πάνω από τόπους και χρόνους. Ωστόσο, η τραγωδία της Παλαιστίνης γίνεται ένας καθρέφτης της πνευματικής μας αδυναμίας και συγχρόνως μια κλήση να αναζητήσουμε και να ξαναβρούμε το νόημα του ιερού. Γιατί μόνο όταν δούμε τον κόσμο ως δωρεά και τον άνθρωπο ως εικόνα Θεού, μόνο τότε, η γη θα πάψει να σείεται από πολέμους και θα γίνει ξανά τόπος αληθινής ζωής.

Για ότι συμβαίνει στην Αγία Γη υπάρχει μια παγκόσμια ευθύνη, ευθύνη όλων μας. Το δράμα της είναι καθρέφτης της παγκόσμιας πνευματικής μας αδυναμίας και πνευματικής ένδειας. Η λύση δεν είναι μόνο να σιγήσουν τα όπλα, το οποίο προσευχόμαστε, αλλά να ξαναβρούμε όλοι το νόημα της ύπαρξής μας και της αξίας της συναδελφοσύνης με τον διπλανό μας. Να ξαναδούμε τον κόσμο ως

δωρεά και τον κάθε άνθρωπο στο ύψος που του αρμόζει. Μόνο τότε η γη θα πάψει να σείεται από πολέμους και θα γίνει και πάλι τόπος ειρήνης και χαράς, και αυτό όχι μόνο εκεί που σήμερα ακούγονται σειρήνες πολέμου, αλλά σέ κάθε σημείο του πλανήτη μας. Μόνο τότε δεν θα θρηνούμε πάνω από τάφους αθώων παιδιών.